

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Láska a smutky

Markéta Ptáčková, 7.C

Z každé strany hází mi někdo pod nohy klacky,
já rozdávám lásku, i když mám své smutky.

Zlomila jsem toho, kdo byl mi nejbližší,
ale mezi námi pořád zůstává kousek přátelství.

Kluka jsem hledala, pak kousek štěstí našla,
ale pak se ten kousek ztratil mezi prsty mála.

Řekla mi: „S tebou jsem skončila.“

A mně v hlavě běží věta, jestli to je navždy.

A přesto dál se snažím rozdávat lásku,
i když občas zůstává jen tichá vzpomínka v srdíčku.

Mína hledá domov

Tereza Králíčková, 7.C

Je to už dávno, kdy ještě nebyly telefony ani počítače. V jedné malé vesnici jménem Borůvkov žila kočka Mína. Byla rezavá a stará. Jednoho dne se Mína procházela po ulici a hledala, co by kde našla k snědku. Jako obvykle chodila kolem kraje vesnice, protože se styděla a moc neměla ráda lidi. Když byla ještě kotě, tak ji děti často děti tahaly za ocas a kopaly do ní.

Jednoho dne se rozhodla, že se zabydlí na nedaleké louce. Během jedné noci se Míně zdálo o tom, že by se měla jít podívat do vesnice za svým starým psím kamarádem Albertem. Tak asi po pěti letech šla do vesnice. Nejdříve se jí tam moc nechtělo, ale nakonec šla. Přišla k domu, kde kdysi bydlel Albert, ale dům byl jiný. Měl zvláštní dveře a i jinou barvu. Zkusila tedy třikrát zamňoukat, jak to kdysi dělala s Albertem, ale bylo ticho, žádný psí štěkot.

Namísto rodičů otevřela stará paní Houbová. Jakmile ji Mína uviděla, utekla za popelnici nedaleko domu. Paní Houbová přišla k Míně a řekla: „Já ti neublížím, neboj se.“ Mína přišla pomalu k paní Houbové domů a uviděla tam další kočku. Poté se s kočkou spřátelily, a pokud neumřely, tak tam žijí dodnes.

Krása

Vladimíra Radová, 7.C

Když se namaluji,
tak jsem moc přemalovaná.

Když jsem odlíčená, tak jsem zas
škaredá

A to je dnešní doba!

Proč bych měla každý den si žehlit
vlasy, oblékat se hezky,

abych jen slyšela,

jak malá jsem ještě na to?

Ne, díky.

Báseň (ne)milostná

(volně inspirováno textem Jiřího Wolкера a básněmi spolužačky)

Kristián Horváth, 9.B

Muž

Řeklas mi, že jenom v očích tvých je celý svět a že nic nemáš ráda mimo mě.

Co jsem učinil, lásco má, že to tvoje srdce lásku nemá.

Brečím, pláču celý den a ty mě urazíš a řekneš, že vypadám jak Ken.

Lásco má, co jsem udělal?

Žena

Nic! Ty odporný, jsi tak hnusný! Podvedl jsi mě, to děvče má takové křehké tělo, ale postavu má jak letadlo.

Muž

Všímat si mě neumíš, ale brečet to umíš. Moje srdce žalem vzplálo a mé tělo se v něm utopilo.

Žena

Hmm, tak asi čau, pozor, aby ses neutopil, jaj! Dobře tak, budu žít sama pak.

Muž

Chce se mi plakat a lhát, chce se mi rvát a utíkat. Voda se vznesla nahoru a já žiju poznovu...

Jak se Addie stala členkou lesní harmonie

Adéla Hrbáčová, 6.A

Byla jednou jedna holčička a ta se jmenovala Addie. Byla to milá, ale tichá holka, která by celé dny jenom četla.

Jednou našla na polštáři takovou divnou starou knihu. Addie ji ze zvědavosti začala číst, byla to stará pohádka, která byla psaná ručně. Po stranách knížky bylo napsáno nějakým divným písmem několik slov, a když to Addie přečetla nahlas, na stěně v jejím pokoji se udělala obrovská prasklina a začaly se tam objevovat dveře. Addie byla velmi překvapená, co se to stalo, ale zvědavost jí nedala pokoj a dveře otevřela.

Na druhé straně dveří to bylo nádherné, vše bylo barevné a prostě nevyslovitelně krásné. Léтали tam jednorozci, nádherní motýlci a koně běhali po louce. Viděla nádherné louky a hory, které byly opravdu vysoké, a příroda byla překrásná.

Když v tom na Addie někdo zakřičel jménem. Addie se velmi polekala, protože nikoho ze začátku neviděla, ale v tom se před ní objevil trpaslík. Addie se ho zeptala, odkud zná její jméno, a on odpověděl:

„Ahoj, Addie, rád tě poznávám, jsem Patrik. No, víš, ten, kdo otevře kouzelné dveře, tak automaticky dostává nabídku, že se může stát jedním z nás. Než se ale rozhodneš, má to svá pravidla. Pokud se staneš členem lesní harmonie, musíš splnit zkoušku a podstoupit rituál. A jelikož jsi z lidského světa, tím pádem člověk, tak kdykoli zavítáš za kouzelné dveře, musíš se v něco proměnit. Na co se proměníš, ti bude předem sděleno a dostaneš nabídku. Chceš se stát členem lesní harmonie?“

„No, já nevím,“ odpověděla Addie.

„To zvládneš,“ řekl Patrik.

„No tak jo,“ odpověděla Addie.

Patrik jí vysvětlil pravidla zkoušky a rituálu a Addie šla na to. První byla zkouška, kde Addie musela přejít hory motýlů, což bylo jednoduché, protože ji celou cestu doprovázeli motýlci. Potom musela přeplavat jezero mořských panen, což taky lehce zvládla, a zbýval pouze rituál. Addie si musela vybrat zvíře nebo postavu, kterou si vylosuje v listí osudu. Vylosovala si koně, chodící roztomilou mochomůrku a motýla. Všechny podoby si vyzkoušela a vybrala si nakonec koně.

A tak se z tiché, ale chytré holky stala členka lesní harmonie za kouzelnými dveřmi, ale mělo to svá pravidla. Každý večer se musela vrátit za kouzelné dveře, musela strážit knihu kouzel, která jí byla svěřena, a nesměla o kouzelných dveřích nikomu, ale opravdu nikomu říct. Jinak by už nikdy nemohla navštívit pohádkový svět.

Třeba i vám na polštáři přistane kniha a ukáže vám kouzelné dveře a svět za nimi.